

„Da. Hotel sem ji vama predstaviti, a mati je želela, da rajši ne, ker je bila preveč utrujena od potovanja“.

„Vaša — — mama na plesu?“

„Da, mati in sestra moja“.

„Sestra, vaša pl . . .?“

„Da, moja plesalka je bila sestra, ki je odšla še pred počitkom. — Pričakujeta me obe spodaj v vozu, oditi moram, pardon!“

„Veliko krivico je vam storila moja hčerka, gospod Vilko“.

„Da veliko, milostna, preveliko; poravnati se ne da več. Menda umejete, da potem, kar se je zgodilo, nimam več opravka v tej hiši. Poljubim roko! Na vas gospica, pa si ohranim za spomin košarico. Srečno!“

Počasi je odšel Vilko, mati in hči pa sta osupli strmeli za njim . . .

„O ta košarica!“ vzdihne Vika in se spusti zopet v jok . . .

### Iz strijčevega dnevnika.

(Zapisal Fr. Kraljič).

Vročje je bilo tisto popoldne, ko sem sedel v hladni senci pod kostanjem in sanjaril Bog ve kaj vse. Nadležne mušice in muhe, katerim tudi ni ugajala prehuda vročina, zbrale so se pod kostanjem v obilnem številu. Nemirno so letale in se zbirale na beli jagničevi mizi, krog velike mesarske muhe, katera jim je nekaj pripovedovala, vsaj tako se je meni dozdevalo. Le jedna, po vsej sili si je hotela pridobiti sedež na mojem nosu — najbrže, da je bila socialistinja, kajti zletela je iz mojega nosa, naravnost v sredo skupine in se zapodila na pripovedovalko, potem pa zopet drzno na moj nos, kot bi hotela reči: „Tu sem vsrna, le naj pride katera druga tu sem, gotovo jo zapodim“. A prevarala se je. Predno je mogla naštet do tri, je že brcala in godrnjala v moji pesti.

„Tako sitnica“, sem rekel, ji prikrajšal peruti in jo vrgel tja v zbornico. To so se vsule tovarišice nanjo.

„Fran poglej kaj neki je tu notri zavito?“ zmotil me je oče iz mojega opazovanja.

„Pokažite!“ sem rekel in prijel za zarumenel zavitek. Prerezal sem vrstico in odvil papir. V črno usnje vezana knjižica se mi je pokazala. Radovedno sem odprl in mislite si moje presenečenje. Bil je to odlomek dnevnika matrinega očeta.

„No, kaj je?“ je vprašal oče, menda je opazil izpremo na mojem obrazu.

„To so ujčevi spominki“.

„A tako“ — je rekel oče, in čelo se mu je nagubancilo.

Jaz pa sem začel slastno brati. Takoj na prvi strani je bilo zapisano. „Odlomki iz mojega življenja“.

Evo Vam jih:

1. majnika 1878.

Prvi majnik, krasen dan, dan lepote — dan ljubezni, a meni dan, dan spominov. Nehote mi uhitavajo misli nazaj v mlada leta, v majnik mojega življenja. Kakor razstrlo sliko gledam pred seboj detinjo dobo svojo. Vedno sva se igrala skupaj, on je bil jako močan, jaz pa slabeji, bled bolehav mladenič. Verij, prijatelj moj, brat moj, kje si? Samo tebi sem veroval, samo tebe sem jedino ljubil. Mamica mi je umrla, ko sem spolnil jedva osem let. Oče moj, bogat posestnik v starem Zakotju, se ni dosti brigal zame, preveč je imel opravka . . . Dopuščal mi je, da vsa se družila, da sva se igrala skupaj — pogovarjala se, trgala pisane cvetke, lovila urne ribice v potoku. Oklenil sem se kmetskega sinu z vsem svojim srcem. Ni mi branil oče, da bi celo jedenkrat objel ga, videč, kako da sva si draga drug družemu.

Ko sem odšel v šolo, preprosil sem očeta, da je šel Verij z menoj, da sva se zopet skupaj učila. Imel sem ga zopet pri sebi. V šoli me je branil slabotneža zlobnih, bojaželjnih tovarišev, pomagal mi povsodi. Dokončala sva študije. Odhajal je v svet, verjemite mi, meni so tekale solze, kot bi umiral oče. Tudi tu se je kazal on starega moža. Krepko mi je stisnil roko in se hitro obrnil. Odšel je in ni ga nazaj. On se je posvetil zdravilstvu, ter dovršil v kratkem izpite z odliko. Ponosno sem gledal nanj! Čestitam ti Verij! Le naprej! Lepo zadačo si si izbral, posvetil si sebe in svoje delovanje v prid človeštva.

In jaz? Jaz sem ostal doma. Bolehen in slaboten, kot sem, pohajam doma, ogledujem obširna posestva, ki sem jih podedoval. Truden pribajam zvečer domu, a ne diši mi ne jed ne pijača. Željno štejem sekunde in minute, a ne morem zaspati. Kdo je temu kriv? Ne vem! Jaz gotovo ne! Morebiti mati? Težko da, vsaj je živela tako sveto, tako pobožno. Oh mati, zakaj si mi že umrla.

Vedno bolj mi izginja tvoja draga, otožno mila podoba, tvoj proseči obraz, ko si umirala. — Oh zakaj, zakaj si umrla? Ne, ne! Ne morem več pisati, preveč mi tolče po sencih. Kakor kladivo . . . Razbiti mi hoče redno glavo . . . Morebiti bom pisal pozneje!

4. junija 1878.

### Ljubljeni Verij!

Kaj je zmenoj, me vprašaš v zadnjem pismu! Saj veš. Prav pridno napredujem v bolezni . . . Nervozen do skrajne meje, slab stvor, sestavljen iz samih živcev. Da me vidiš, bi menil, v meni se pretaka mesto rudeče krvi, gosta rumena mešanica. In kaj še novega! Velika novica! Tvoj Ivo se je zaročil z angeljem v ženski podobi. Da, Verij pravi pravcati angelj je moja Ida . . . Sedaj te vidim, kako se pomilovalno posmehuješ meni, češ, čemu je treba meni bolniku, žene . . . Da, da ravno bolnik potrebuje bitja, katero bi mu streglo, katero mu podaja grenka zdravila v usta. Povem naj ti, kako sem se zaročil. V Temnico, saj veš oni gradič tam v strani od mojega, prejšnja lastnina Skovinova, je prišel neki Nmec, baron Waldern. Tu sem videl prvič sestro nje-

govo — zaročenko svojo Ido. S svojo zunanostjo, s svojim demoničnim očesom me je popolnoma očarala. Jeden pogled njen, načinil me je njenega roba. Ves se tresem, po meni vse vre in kipi, kadar sem tam na obisku. In kako je zabavna! Vedno ve pripovedovati mične dogodbe, katerih je že tu doživela med našim ljudstvom . . . Še bolj pa, kot vse drugo, očaral me je njen božanski stas, njena ponosna hoja in kretanje.

In danes, danes je oni srečni trenutek, ko sem jo dobil za-se, ko smem imenovati ta biser svoj. Popoldne sem šel v Temnico, da je nekoliko razvedrim. Sama je sedela Ida na vrtu in brala „Werthers Leiden“. Sam ne vem, kako sem se predrznil Idi povedati, da jo ljubim. Oh kako sem se tresel v tem trenutku, čakaje svoje usode. Zarudela je, se nasmehnila in pogledala s svojim demoničnim očesom . . . Ta pogled me je zmešal popolnoma. Privil sem jo k sebi in jo hotel poljubiti na njene valovite črne lase. Zmaknila je glavo in njene polne ustnice so se pritisnile k mojim. Oh Verij, te ustnice, ta vroč, žareč poljub je strašen.

Pišem ti mnogo o Idi, a nje ti nisem še orisal. Ona je vitka, visoka, bolj obilna. Črni valov ti nekoliko kodrastih lasje se ji spuščajo po lepem, pravilnem klasičnem obrazu. Nos je liki grških boginja. In ustnice, te mamljivo vabeče ustnice so rudeče, polne. Slab je moj oris, oh da bi bil slikar, skusil bi ti jo orisati in sicer tako orisati, kakor je v resnici, kajti njena mila podoba mi napolnjuje moje bolno, slabo srce. Moje misli so vedno pri nji. Kamor koli grem, povsodi mi sledi njena zapeljiva slika. Tako vidiš je Ida. Samo, kadar njo dosežem, kadar jo bodem smel imenovati svojo, bom srečen.

Odgovori kmalu svojemu

Ivi.

(Konec prih.)

## Novice.

— **Osebnosti.** Glavni učitelj na ljubljanskem učiteljskem gosp. dr. Fran Ilešič in vadniški učitelj gosp. Fr. Suher sta imenovana za člana izpraševalne komisije za splošne ljudske in meščanske šole. — Ces. svetnik gosp. Vinko Škodlar, ravnatelj deželne prisilne delavnice v Messendorfu pri Gradcu je šel v pokoj. — Bivši koncertni vodja „Glasbene Matice“, gosp. Josip Čerin, je postal regens chori na Dunaju.

— **Šolske vesti.** Začasno sta nameščena gosp. Fran Praprotnik na drugo učiteljsko mesto v Zatičini in gospa H. Schweikert v Št. Lambertu.

— **Promocije.** V soboto sta bila na graškem vseučilišču promovirana gosp. Ivan Vrtačnik, c. kr. vladni konceptni praktikant v Ljubljani, doktorjem prava, in g. Ernest Mayer iz Škofje Loke doktorjem vsega zdravilstva.

— **Častno občanstvo** je podelila občina Jezersko znanemu turistu profesorju dr. Frischaufu v Gradcu in načelniku češke podružnice Slov. planinskega društva prof. dr. Chodunskemu v Pragi.

— **Potrjen zakon.** Cesar je potrdil od deželnega zbora kranjskega sprejeti zakon o zlaganju zemljišč.

— **Nepotrjen zakon.** V goriškem deželnem zboru sklenjeni zakon, naj se krajna občina Ločnik, glede katere

vlada že veliko let boj mej Slovenci in Lahi, izloči iz goriškega političnega in sodnega okraja in priklopi gradiščanskemu, ni dobil najvišjega potrdila.

— **Poročil** se je brambovski nadporočnik gosp. Fran Rus z gospč. Zofijo Valentinčičevo.

— **Govor v spomin Prešerna** pri slavnostnem zborovanju dne 2. decembra prevzel je predsednik „Slovenske Matice“ gospod profesor Fran Lev ec.

— **Deželni komite za mednarodni kongres zoper alkoholizem** se je dne 17. t. m. konstituiral. Ta odbor ima sledeče ude: Ludovik marki Gozani, deželnovladni svetnik, Peter Grasselli, deželni odbornik, dr. J. Kopřiva, mestni fizik, dr. O. Krajec zdravstveni asistent, dr. J. E. Krek, profesor bogoslovja, dr. Alfred Mahr, okrajni zdravnik, dr. Danilo Majaron advokat, Fran Podgoršek, policijski svetnik, Alojzij Poljanec, vodja dež. prisilne delavnice, dr. Ivan Robida, ordinarij deželne blaznice, J. Višnikar, sodni svetnik, dr. Fran Zupanc, deželnovladni svetnik.

— **Gospa Irma Polakova** je te dni gostovala v Zagrebu in dosegla jako lep uspeh. Hrvatsko časopisje izreka željo, naj bi se gospa Polakova angažirala za zagrebško gledališče.

— **Slovensko trgovsko društvo »Mercur«** ima dne 25. t. m. v „Narodnem domu“ svoj občni zbor.

— **Notarska zbornica.** Minolo nedeljo so v Ljubljani zborovali kranjski notarji. Predsednikom notarske zbornice je bil zopet izvoljen gosp. Ivan Gogola, za odbornike pa gg.: dr. Bežek, A. Komatar, M. Lenček, J. Plantan, dr. Poznik in L. Svetec, namestnika sta gg. G. Omahen in E. Orožen.

— **Novo politično društvo za kočevski politični okraj** se je ustanovilo v Ribnici dne 18. t. m. To društvo spada v organizacijo katoliške stranke.

— **Novo poštno poslopje** sezida poštni erar prihodnjo spomlad v Trziču.

— **V ljubljansko dež. bolnico** je bilo meseca oktobra sprejetih 300 žensk in 261 moških, skupaj 561 bolnikov. Ozdravljenih so odpustili 321, zboljšanih 154, neozdravljivih pa 18. Umrlo je 26 bolnikov. Koncem meseca jih je ostalo v bolnici 328.

— **Volilno gibanje na Kranjskem** je postalo tako živahno, kakor pač še nikdar ni bilo. Vzrok tej živahnosti tiči v postavi, s katero se je uvedla direktna in tajna volitev. Ljudstvo spoznava šele sedaj, kaj je prav za prav volilna pravica. Začelo se je postavljati na lastne noge in se podalo v volilni boj. V zadnjem času je bilo v raznih krajih dežele vse polno shodov. Veliki shodi so bili v Št. Rupertu, na Črnem vrhu, v Gorenjem in Dolenjem Logatecu, v Cerknici in v Ribnici, manjši pa v Bukovju, v Šent Janžu in drugod. Vse kaže, da bo volilna borba velikanska, izid je pa popolnoma negotov.

— **Prestop v protestantizem.** Dne 11. t. m. je v protestantski cerkvi v Ljubljani vzpričo cele verske občine, prestopilo deset oseb v protestantizem. Poroča se, da je lani in letos na Kranjskem že 70 oseb prestopilo k protestantski veri.

— **Kasacijski dvor** je potrdil sodbo celjskega protnega sodišča, s katero je bil učitelj v Grižah pri Celju Fran Gostinčar obsojen na dva meseca v zapor, ker se je lani za časa celjskih izgrediv nemških tolovajev, ki so ga napadli, poskusil ubraniti z revolverjem, ter je trgovskega potnika Polanca nekoliko obstrelil.

— **Lavantinsko tiskovno društvo v Mariboru** namerava izdajati poučno knjižico, v kateri se bodo razpravljala pereča verska, narodna, politična, šolska, socialna in gospodarska vprašanja.

— **Kulturni inženjer za Štajersko.** Deželni zbor štajerski je sklenil predlanskim, nastaniti posebnega kulturnega inženjerja. Ta sklep se je zdaj izvršil.

vlado, katera naj store dolžnost, ki sta ga dolžna storiti kranjskemu čebelarstvu; opozarjamo pa vse one, ki imajo tam kaj besede, da vpliva vsak po svoji moči.

Pri tej priliki nočemo zamuditi povedati, koliko stori ogerska vlada v prospeh domačega čebelarstva.

Nastavlja potovalne učitelje, daje horentne podpore posebe za društvene potrebe, posebe za poučne tečaje, katere društva razpisujejo, ima nastavljenega čebelarskega inspektorja, manj premožnim daruje panje, čebele in orodje, ter razdeli semena in nagrade za sajenje medonosnih rastlin. Letos pa je kupila obširen svet, da se zida na tem čebelarsko šolo in tam postavi vzorne čebelnjake. Povedati pa moramo, da nima eksporta čebel, ker nima dobre pasme.

Če se bo napredno čebelarstvo pri nas širilo, — kar je pa v začetku le s podporami mogoče, ker z borno udnino, katero se predpisati more, ni nikakega upanja do uspehov — mogoče bo pri prodaji čebel in medu ugoditi zahtevam današnjega časa, mogoče bo razširiti trgovino, ter jo povzdigniti do važne gospodarske veljave.

Vesetje je videti, s kakim zanimanjem preprosti naši čebelarji svoje društveno glasilo prebirajo, a žalibog je tudi za njihovo potrebo list premajhen. Večjega pa društvo v današnjem slabem stanju ne zmore.

Društvo ima lepe načrte in stremi po njih izvršitvi.

Postavilo se je v nalogo upeljati poučne tečaje, postaviti uzoren čebeljak, nastaviti potovalne učitelje, pri tem pa v svojem društvenem glasilu učiti vzorno napredno čebelarstvo.

Obširno polje delovanja se mu potem odpre, da reorganizuje eksport kranjske čebele.

Eksport zadobil bi lahko velike dimenzije in zgreti bi smeli s ponosom na to gospodarsko podjetje.

Eksport čebele ni tako težaven, kot je morda eksport kakega drugega predmeta, kajti prav je že upeljan. Kranjska čebela eksportira se vsako leto na Nemško, na Francozko, v Švico, v Belgijo, na Rusko in v Ameriko, a tudi po Avstriji in po Ogrskem se je mnogo razpošlje.

Ugoditi je današnjim naprednim zahtevam, da ne bode šla po svetu čebela v starih trblih kranjskih panjih v neizbrani kvaliteti, to bo naloga društva.

Učiti čebelarje, da se da lepšim načinom pobirati čebelno letino, kot s tem, da čebele žvepljajo, ko so vendar jesenske čebele visoke vrednosti.

Ne moremo si kaj, da ne bi pri tej priliki povedali, da kažejo čebelarji drugih narodov s prstom na Kranjce in Korošce, kateri so še edini, ki v jeseni čebele moré. Nikjer se tega več ne dela, da bi se med — ki je zaradi načina pridobljenja najslabše kakovosti — po nižji ceni kot šmir prodajal.

Naše panje imenujejo Nemci Käse Kistchen in priznati moramo, da nas je sram, ko tujci hvalijo le našo pasmo, v naših čebelarjih pa vidijo največje nazadnjake.

Vse druge dežele imajo bogato razvito čebelarstvo, a prinaša jim tudi lepe dohodke. Povemo na pr. da se

proda v mali Belgijski državi na leto za 700.000 frankov medu, a mi . . . ? Naš dobiček bil bi lahko dvojen.

Tisoče goldinarjev potroša se za druge gospodarske naprave, katerih večinoma ne bodo nikdar takih dohodkov dale, kot jih bi dalo čebelarstvo; vsled tega zahtevamo odločno, da se v naprej ista skrb, ista važnost na razvoj čebelarstva polaga, da se ne zaduši v kali eneržija, s katero se je mlado čebelarsko društvo lotilo dela. Videant consules!



### Iz strijčevega dnevnika.

(Zapisal Fr. Kraljič.)

(Konec.)

15. junija 1878.

Danes sem šel z Ido na sprehod! Ves drugačen sem bil. Nisem čutil nikake bolečine ne v hrbtu niti v živcih. Zdelo se mi je, kakor da deluje njena bližina na me zdravilno, čudotvorno. Vsedla sva se v gozdu pri oni bukvi, in kako srečni so mi oni trenotki. Govorila sva o marsičem, kako bodeva živela, kam da bodeva šla, in katere kraje bodeva obiskala. Drug pri drugem, srce pri srcu, sva sedela! Oh, to so bili trenutki, nepozabljivi trenutki . . .

14. septembra 1878.

Včeraj sklenil naju je duhovnik za večno. Večni Bog, kako sem ti hvaležen za to darilo. Daj dobrotnik, da bodem srečen ž njo . . . Oh, samo to prošnjo mi usliši! Ne morem dlje pisati, Ida je stopila v mojo sobo, oh kako je dražestna. Naslonila je svojo lepo glavico na mojo, in radovedno gledala, kaj pišem.

„Oh, Ivo! saj bodeš srečen! Jaz te tako ljubim, — dragi moj Ivo“, dejala je Ida in me poljubila . . .

Benetke, 22. septembra 1878.

Ni mi mar vsa krasota starega mesta. Le moja Ida, to je vse. Kadar se voziva v mraku po sinjem morju, slone drug pri drugem, tedaj mi trepeče moje srce. Le kako zna Ida ljubiti! Njena ljubezen je ogenj, ki peče in žge, kateri suši mozeg v kosteh, ki izpiva možgane. Kadar sem pri nji, nedostaje mi sape, glas mi obtiči v grlu, razdraženost se polotuje mojih udov. Dotaknem se njene roke, spreleti me kakor električen udarec po vsem životu.

Vem, da je ta ljubezen nezdrava, strašna, vendar jo imam rad, čeravno vem, da sem pri vsakem poljubu bližje smrti . . . Po kolikor bolj žejam za njenimi poljubi, toliko bolj sem nenasiten.

Še več poljubov Ida, več ljubezni žena!

Neapel, 7. oktobra 1878.

Zaman se trudim ugonobiti to svojo strast, ki me mori. Zaman!

Ida trpi istotako od te strasti. Zaman se jej skuša ustavljati. Njeno oko žari ji demonsko, strastno.

Iz vsacega udarca, iz vsakega gibanja njenih prs dviga se strast.

Zaman se Ida umika. Kadar se sklene ti ustni, zapušča naju eneržija in podleže — strasti.

13. oktobra 1878.

Nič, prav nič mi ne koristi toplo italijansko podnebje. — Zastonj sem šel sem, da bi prebil tu zimo.

Še močnejše, še burnejše mi bije srce. Hlasten znoj mi obliva celo telo. Ako se ogledam v ogledalu. — Moj Bog! In to sem jaz! — Obraz moj je ves modro-rumenkast. Oči, obdane od temnega kolobarja, so upadle, meglene. — Moj Bog!

Ida je izrazila željo, da bi se vrnila v domačijo, v mir! Sita je dolgočasnega italijanskega podnebja.

Torej proč, proč iz tega kraja.

7. novembra 1878.

Ljubljeni prijatelj!

Prepozno je prišla tvoja svaritev. Ida je že skoro dva meseca moja žena. Ravno včeraj sva se vrnila iz Italije, nazaj v mojo domovino, nazaj v tiho Zakotje. Sita sva bila oba Italije do grla. V tihoti kakor je rekla Ida, prebivja zimo, to bode umirilo tvojo razburjenost. Oh ko bi Ida vedela, da to ni mogoče, da me ravno njena bližina največ razburja, gotovo bi se umaknila.

Vsaj je tako dobra. A kaj bi bilo z menoj? Kaj bi jaz počel brez nje?

V Zakotju je vse pri starem. Stara lipa, pod katero sva se tolikrat igrala, kjer sva sedela v pogovorih, še vedno razteza svoje veje pred gradičem.

Samo kadar veter zatuli, kadar divjajo elementi, tedaj škripljejo in hrešče njene stare veje. Žalostnejšega kraja pač ni, kakor je ravno Zakotje po zimi. V tem dolgočasnem, hladnem zidovju zmrzuje mi v prsih srce, ježi se mi koža, pluća pojemajo po sapi, zastaja mi kri. Da bi smel, da bi mogel oditi od tu, iz svojega groba, da ne bi bil čul ostudnega krokanja vran, ki se drve in pode krog Zakotja.

A Ida želi naj ostanem tu, da mi mir koristi. Ne — ne! Da bi nje ne bilo tu, da bi ne bil tako blizu nje, ozdravel bi telesno, duševno pač ne.

Naj ječe in hrešče stare veje, naj se drvijo krokarji okoli mene, jaz ostanem tu v njeni bližini.

Praviš, da mi razburjenost škoduje. Da, da! In še kako! Kadar me Ida poljubi, tedaj mi divja in razsaja moja slaba rumena kri. Živa, žgeča žerjavica so njeni poljubi . . . Strah me je, in vender jo ljubim z vsakim dihljajem strastneje.

Ravno danes je prišel iz mesta zdravnik, katerega je pozvala Ida, da me ozdravi — zaman! Vsaj vem, da sem izročen smrti. Kako mi je ona sovražna, in vender čutim vsak dan bolje, kako mi zatiska s svojimi ledenimi prsti moje grlo.

Zdravstvuj in pridi kmalu k Tvojemu Ivi.

28. decembra 1878.

Siromak moj Pavel. Tvoje besede odnesel je veter, ko si mi branil, naj ne jemljem Ide, tvoj svet mi ni ugajal. Povsodi si bil z mano, bil si moj svetovalec, moj angelj varuh izza detinskih let. In ti bedni starec si moral umreti. Pobralla te je smrt, ko sem menil, da bodeš živel še vsaj deset let. Blagi starček, tolaži se s tem, da ti tudi jaz kmalu sledim.

Sama sva . . .

Jednak, kakor si živel, tak si tu na parah. Bled, resen, nagusan je tvoj prijazni obraz.

Sama sva . . .

Ida se je odpeljala z doktorjem na sprehod . . . Čemu si mi branil jemati Ido? Povej! Govori . . . Ti se ne ganeš, nepremično ležiš, krokarji in vrane ti pojo nagrobnico. Oh strašne ptice! Tudi tu te ne puste na miru. — Ne! — Ne! To ni krik vran, to je ječanje stare lipe!

Še celo stara lipa žaluje za teboj, blagi starček.

Počivaj v miru! Spominjaj se svojega varovanca in čuvaj ga dalje.

V Zakotju, 23. aprila 1879.

Ljubeznjivi, najdražji Verij!

Obljubil si mi bratec, da me zopet obišeš po dolgi odsotnosti. Naveličal, praviš si se drvenja po svetu. Pridi! Pridi! Z odprtima rokama te pričakujem.

Plakaj po svojem bratu! Poslušaj in reši me, ako me moreš. V tebe zaupam, jedina moja rešitev. Zdravnik si, učen si, preiskal si vse bolezni, odprl, odpečatil si ogromno, čudotvorno knjigo naravnih močij. Ti veš vse, poznaš najneznatnejšo bolezen. Dobro veš, kako deluje duh na telo in — narobe. Poslušaj! — Grozna boleost me jemlje — me duši. Zunajno ne vidim nikakega znaka bolezni, a v srcu — v mozgu čutim strašne njene udarce.

Razumišli me — Verij? Ta moja bolezen je strah — — strah.

Ni-li to podla — sramotna bolezen? Nevidno, kot tat se plazi v moje živce, v mojo kri, jo raztvarja. Z gobami omadežuje čistino dušnega miru. Razdraženost mojih živcev raste in raste, napenja se, kakor struna na loku . . .

Česa se bojim? Vsega in ničesar. Strah me je te grozne tišine, ki me povsodi obdaja, bojim se gostega, večernega mraka. Strašim se vsacega ropotanja, vsaka stopinja, ki jo začujem od zunaj, dozdeva se mi, da se plazi smrt počasi — previdno, a neprenehoma, da me tem ložje, tem gotovejše zadavi.

A največja moja bojazen je; misel, da sem zblaznel. Dozdeva se mi, da mi pamet trepeče, kot plamenček male leščerbe na prepihu, ki hoče vsak hip ugasniti, pojema in se s poslednjo močjo brani sili elementov. A še večja in močnejša je sila, ki me bode končala. — Oh! Joj!

Oče vseh bitij! Vsemogočni stvarnik reši me! Reci samo jedno besedo: „Bodi svetloba“. Ne dopuščaj, da

pogine tvoj grešni stvor. Reci, reci Gospod in umaknila se bode vsa tmina, vsa bolelost moje duše. Oh ne dopuščaj, da umrem, tudi jaz sem drobtinica tvoje dobrote in milosti . . .

Moral sem odložiti pismo . . . Nisem bil vstani pisati. Umeješ li me Verij! Jaz se plašim kot človek v sanjah. Celó moje življenje je sanje, grozna sanja. Vedno vidim pred seboj divje, strašne prikazni, ki plešejo pred menoj, a nimam toliko moči, toliko trdne volje, da bi jih razgnal.

Premaknil sem roko in vrgel knjigo, menim, da „Werther-a“ na tla. To je zaropotalo! Kri mi je zastala, krč me je zgrabil po vseh udih, jeknil sem slabosti in bolečine . . . Odleglo mi je. Pobral sem knjigo! Poleg nje je ležal listič, popisán listič, pobral sem ga tudi in vtaknil nazaj. Vedno me draži, da celo med pisanjem misel, kaj neki je pisano na lističu, toda branim se skušnjavam. Kaj neki je?

„Poglej“, mi šepče hudobni duh neprestano v uho.

„Poglej“! — „Ne. — Ne“!

„Poglej“! zopet ono šepetanje.

S tresočo roko sem prijel listič in ga zopet odložil. Preslab sem! — A vender!

Odprl sem! Prijatelj! Zašumelo mi je po ušesih, zgrudil sem se na tla.

Moja Ida! moje vse, in me vara. Demonično, hudičevo slepilo. Čemu nisem slišal tebe in starega Pavla? Prepozno!

Prekasno, prekasno! se krobotajo ostudne ptice pod oknom. Nakremženi, grdi obrazi reže mi iz vsacega kota — zasmehujejo me, rogajo se mi.

Zadnje pismo je to, ljubi brat, mene ne bodeš več videl. Čemu dalje živeti . . . Vsaj sem tako že na pol v grobu.

Prodaj Zakotje, denar ostani tebi, in ako ga nočeš, ga razdeli med uboge in naredi ustanove.

Ravno odhaja Ida. Pokazal sem ji vrata. Verij, težko se je ločiti od življenja, težko od tebe. Zdravstvuj, spominjaj se svojega nesrečnega Ivana.

Prestrašen sem odložil dnevnik v stran. Tudi po meni je vse vrelo in kipelo razburjenosti. Da se ne pozabi moj dragi stric, sem priobčil njegove zapiske.

## Novice.

— **Osebne vesti.** Gosp. dr. Demeter vitez Bleiweis-Trsteniški je napravil v Gradcu fizikatno preskušnjo. — Pomožni učitelj v Gorici, gosp. Fran Orešec, bivši tajnik „Slovenske Matice“, je imenovan vadničnim učiteljem istotam.

— **Potrjena volitev.** Cesar je potrdil izvolitev gg. J. Kukovca načelnikom in F. Sršena podnačelnikom okrajnega zastopa ljutemerskega.

— **Poročil se je okrožni zdravnik v Novem mestu** g. dr. Peter Defranceschi z gđe Dijonizijo Dolžanovo.

— **Podpora.** Kranjski deželni odbor je pogorelcem na Komolecu, občina Smuka, dovolil 300 kron podpore.

— **Imenik volilcev v veleposestvu na Kranjskem** se je te dni objavil v uradnem listu v svrhu morebitnih reklamacij, katere je vložiti tekom 8 dni. Vseh volilcev je 91.

— **Obrtna nadaljevalna šola v Šmartnem pri Litiji** je dobila 300 kron podpore.

— **»Slovenska Šolska Matica«** imela bo dne 29. decembra t. l. svoj ustanovni občni zbor v Ljubljani v Mestnem domu.

— **Okrajni cestni odbor v Velikih Laščah** je izvolil svojim predsednikom gosp. Matijo Hočevarja v Velikih Laščah, njegovim namestnikom pa gosp. Fr. Berdavsca v Vidmu.

— **Žrebljarska obrt v Kropi.** Tehnološki muzej na Dunaju je poslal v Kropo gosp. Janeza Satorja, ki bo žrebljarje poučeval v izdelovanju raznih okraskov.

— **Novo orožniško postajo** ustanove z novim letom v Črmošnjicah pri Toplicah.

— **Razdelitev šentruperske občine.** Deželna vlada je vsled izločitve vasij Pijavice, Gorenje in Spodnje Mladatice ter Polje iz šentruperske občine razpustila občinski zastop in razpisala nove obč. volitve. Začasne obč. posle je vlada v sporazumu z deželnim odborom izročila županu J. Brearju, grofu Barbotu in F. Zupančiču.

— **Deželni zbor kranjski** je sklican na dan 19. decembra, a le za nekaj dni.

— **Volilno gibanje na Kranjskem** je postalo izredno živahno. Po vseh krajih se vrše shodi, zlasti jih prireja narodna stranka. Katoliški stranki se na shodih navadno slabo godi, ali iz tega se še nikakor ne da sklegati na izid volitev. Ta je popolnoma negotov.

— **»Domovina«** pred sodiščem. Danes se pri celjskem porotnem sodišču vrši sodna obravnava proti uredniku „Domovine“. Tožita ga nemška hranilnica v Brežicah in brežiški notar Wiesthaler.

— **Protestantje na Štajerskem.** Gibanje za prestop v protestantizem se na Štajerskem nadaljuje. V Ljubnem je v kratkem prestopilo 100 oseb. Na Štajerskem so nove protestantske cerkve zgrajene ali se grede v Mürzzuschlagu, v Lipnici, v Stainzu in Fürstnfredu, v Brucku in Radgoni.

— **Umrli.** V Celju je umrla znana narodna gospa Marija Bratanič, ki je radodarno podpirala narodna podjetja in narodna društva. — V Ljubljani je umrla tovarnarjeva vdova gospa Ana Janesch. — Umrli je v svojem rojstnem kraju v Podčetrtku na Štajerskem črkostavec gospod Ivan Cvetko, v starosti 25 let. N. v m p!

— **Tatinski družbi,** ki je po Gorenjskem kradla zlasti živino, so prišli te dni na sled. Zasačili so neko Marijo Dolenc iz Leskovca pri Škofji Loki, ki je nekemu mesarju prodala ukradenega vola.

— **Obešil se je** 50letni posestnik Jožef Mavec v Dolnjem vrhu. županija Gradišče, okraj Litija.

— **Grozen detomor.** V Gorici je neka Katarina Luznik umorila svoje dete, je razsekala in vrgla deloma v neki kanal, deloma v stranišče. Obsojena je bila na 12 let težke ječe.

— **Samomor.** V Ljubljani se je utopila delavčeva žena Marija Žagar.

— **Uboj.** V Zagorju za Savo je bil pri nekem pretepu ubit Vinko Avbelj iz Moravč.

— **114 let stara ženica,** Miezl Marija, je prišla te dni v graško bolnišnico. Rodila se je l. 1787. v Pürschlagu pri Brucku. Vse življenje je bila dekla. Oče njen je bil star 90 let, mati pa 80 let. Ko so jo vprašali, ali je imela kaj